

1.červenec

Atmosféra pout'ových koníku. Zapadá slunce v mlze, za mraky. Hindl kouří stovkový ronsonky u okýnka s puškou na růže. Market odešla za maringotku. Neutichá ohňů kolem atrakcí, na buřty, nechtěný dřevo, pro teplo v blížící se noci. Market přišla zezadu osvěžená místníma ožralama. Chceš střílet? Řekla a do ruky si vzala rtěnku a počala barvit rty. K rtům se vrátila růž kterou okouzila nejednoho vesničana. Tři rány. Připravovala pušku, na nebi se rozsvítila první hvězda. Děti byli venku do večera. Jedině v tenhle ten den. Skákali do blízkého potoka, motali se se zavřenýma očima, hledali se, hádali se. Jedině v tenhle den mohli jít spát pozdě. Hindl si vzpomínal na svoje dětství. Jak poprvé kouřil stovkový ronsonky. Jak kradl v jednotě. Jak mu umíral Matila (jeho pes). A v tenhle den mohl být venku celou noc. Vždycky se na ten den těšil, protože ho fotr Hindl jindy nikam nepouštěl, jediné pro pivo do hospody, fotr Hindl byl alkáč na entou. Matku už dávno neměl. Zmizela, když byl dítě. Fotr ho řezal za všechno co Hindl podělal. Když už i fotr umřel, Hindl poprvé v životě cítil klid. Ale teď si de vystřelit růži kvůli ženě. Cometa, byla stejná jako ostatní vesničanky, chodila za peníze nebo za pivo. Zas je ten den kdy Hindl může být venku dlouho. První červencový den. Z kiosku voněli pečený kuřata, vata se robila furt a stále dokola. Hlavas, manžel Market čuměl se žvarem umučeným a ubaleným z všemožných nejsilnějších tabáků z největší maringotky na louce. Hindl vystřelil tři růže ze tří střel. Všude se pohybovaly houfy ožralých lidí a Hindlova Cometa byla zaměstnaná západem slunce a místním pobudou, který jí koupil pivo. Hindl vzal tři krepovaný růže a se zánikem světla a vzpruhou temna je hodil do potoka. Vytáhl stovkovou ronsonku a díval se jak růže plynuli až se ztratili v meandru řeky Střela. Šel do kiosku kde bylo narváno, všichni už nebyli schopný mluvit. Spíš tak pokřikovali, štekali jak psy bez páničků. Poručil si pivo a fernet. Stál u baru, jakoby se mu zastavil

čas, Hindl stál s nim. Za nim rušilo jeho klid osazenctvo, který hučelo jak úl. Věrták se prazvláštně komíhal ze strany na stranu jakoby chtěl uletět a stát se neidentifikovatelným létajícím předmětem na černotou zamořeném nebi. Hindl stál a hospodské na něj mluvil, Hindl mu ani trochu nerozuměl. Přikyvoval, vypil, zaplatil, odešel. Zastavení času se ho ale nepustilo, zahryzlo se mu do hlavy a on nebyl schopný zrychlit tok dějů kolem něho. Vycházel z kiosku a kolem něj letělo pivo, asi i židle a někdo se pral. Šel domů už v plný noci, na zemi leželo nedojedený pečený kuře. Kouře ohňů se přitiskly do údolí Střely a mizeli někam dál. Stejně jako moje růže. Napadlo ho. Potkal Cometu s rozmazanými stínami. Něco mu říkala. Dal se do kroku. Něco na něj řvala, nebylo jí rozumět. Šel ulicí nahoru kde se váleli sousedi na kostkách, na svých zahradách ve svém latkami ohraničeném vesmíru. Mrtvá ulice. Zdálo se slyšet ruch. Došel k svému domu, otevřel dvířka, vkročil do vesmíru v kterém stále obíhala kolem Matilova bouda. Jeho barák měl oprýskanou omítkou a jedno patro s atypickým balkonem. Nebe je posypané hvězdami. Vevnitř zapálil svíčku. Okny šlo měsíční světlo a letní vánky, který vlnily záclony. Dal si stovkovou ronsonku a stal s časem. Synchronizoval se.

2. července

Vzbudil se potem, který mu vycházel ze všech potních žláz po těle. Nechal otevřené dveře i všechny okna, vosk ze svíčky utvořil na stole zamrzlé a ukončené toky. Pod stolem spal jeho soused Coroptev. Ortodoxní vyznavač a kněz církve bezdepres.cz. Hindl ho mírným kopnutým do levé holeně probudil. Co tu děláš? Já....já. Jáství souseda. Já šel za sestrou (Cometou), myslel sem že je u tebe. Není. 4.7. máme Hindle v kostele kazání *O realitě a přeživších stínech*, přijd. Tvoje sestra tu není Coropteve a ty vypadáš jak vágus. Di se umejt.

Coroptev proplachoval tvář. Hindl šel na atypický balkon. Coroptev nechal chvíli puštěný kohout nad svojí hlavou. Omyl pozůstatky včerejška a pročísnuł vlasy. Něco zaslech, něco jako řetěz. Usoudil že řetěz je půzustatkem který se nedá omít a to tedy halucinaci z včerejších neřízených rozhodnutí o konzumaci všeho co ho zbaví samoty. Když Coroptev dorazil k Hindlovi na atypický balkon vlasy mu staly. :: Neměl bys jedno? Zeptal se Hindla který kouřil stovkovou ronsonku. Hindl vytáhl krabičku, ukazováčkem bouchl do dna a jedna stovková ronsonka se posunula nad ostatní. Stáli, kouřili, hleděli do kraje jak do dobře namalovaného obrazu. Coroptev byl bílí jak pár mraků na obzoru, které přicházely z Německa. Pomalu se mu vraceli vlasy do původního účesu. Sestra tě miluje. Ta miluje každýho. Tak jí neposer Hindle. Za koho mě máš? Za gen tvého otce. Nejsem jako můj otec. Vypadni. Coroptev srtčil vagl do popelníku ve tvaru prdele a odecházal. Všichni ví že tvůj otec zabil tvou matku. Vypadni kurva!

Hindl klouzal v myšlenkách daleko do nevědomí, a do stratosféry imaginace. Kroutil očima, jakoby byly hodiny. Když v jeho očích bylo dvanáct, slyšel

štěkat Matilu. Nevěděl jestli je to pravda, jen do ticha míšeného pravidelným štěkotem řekl. Matilo. Oči se mu vrátili do středu ciferníku. A on vyšel do zahrady. Štěkot ustal, šel k Matilove boudě, po neposekaný trávě, po pampeliškách, po motýlech. Matila umřel na zápal plic, fotr Hindl ho nechtěl pouštět do baraku. Matila kňučel ve všech zimách který prožil až se, mu jedna stala osudnou. Matilu bral Hindl za svého jediného člena rodiny. Došel k Matilově boudě trochu se slzou v oku. Podíval se dovnitř, jak se vždycky díval, jestli je Matila v pořádku, jestli mu je teplo. Dával mu do boudy svojí peřinu, svetry, který pak vždycky fotr Hindl vyhodil. V boudě bylo prazdno ale vzadu na hřebíku vyseli kalhotky. Hindl se pro ně natáhl, rozprostřel po trávě, pampeliškách, motýlech. Měli na sobě nápis :: PENIS SLOT HERE. Se směrovkou. Tyhle kalhotky nosila žena z prádelny vždycky na první schůzky (i na jejich). :Jak se to sem dostalo? Leh si vedle nich a v hlavě mu znělo She's Leaving Home od Beatles.

Pout'ová koníci se stále motali dokola a nad nimi blikaly neony. Všichni byli zalezlý ve svejch pojízdných domovech. Z některého bylo slyšet z rádia Neila Younga. Slunce se už odráželo v řece. Střela byla větší ale ne o moc. Hindl si sedl na spadlý strom, spadlý už od jeho dětství. Zahlédl rybu, jak uprostřed Střeli vyplula aby se nadechla, v tom okamžiku se střela stala nejpomalejším volejem na světě a ryba vzduch polykala věčnost. Koukal do řeky a byl zastavený s časem. Spojený. Všechno to potichu šumělo. Jeho idylka skončila když kousek od něj močila Market. Probral se z nirvany a koukal na ní. Co čumiš? Řekla. Promiň. Močila dál s cigárem u pusy. Hindl se otočil a sledoval už běžný tok Střely. Včera se ti dařilo. Přicházela k němu s vyloženě mastnými vlasy a stejnou sukní co měla včera. Sedla si vedle něho a rukou mu začala hledat stehno. On jí koukal do očí a když ruka našla co hledala zeptala se. Chceš si zašukat? Di do prdele. Odstrčil jí ruku. Vrahové prej šukaj nejlíp, sou to úchylové víš? A já ráda úchylárny. Co to kurva kecáš? Zahodila vajgla do Střely. Já bych nikomu nikdy nic neudělal. Začala ho ošahávat a on bez známek citu začal spolupracovat. A čas nestál, byl

strašně rychlý. Skoro si ani nevšiml že mu svlíkla kalhoty a on jí šaty. A ona